

Півонії й маки уже відцвіли,
Бузок доцвітає.
Весна проминула не знати й коли:
Була — і немає.

За вікнами море здіймає вали.
Орел попід сонцем витає.
Не встигнеш оглянутись — діти зросли,
Онуків колиска гойдає.

Біліє снігами вершина гори,
В садах виноград визріває.
На рвійному вітрі шумлять явори,
На осінь життя повертає.

Настане пора — і нагряне зима,
Природу печаль огортає.
Але на душі ні хмаринки нема, —
Не все, що минуло, минає.

Не все поглинає зажерливий час,
Не все за водою спливає.
Онуки і діти продовжують нас,
І вічність права заявляє

На наше минуле і нашу майбутть,
На наші свята і на будні.
І квіти цвітуть, і люди живуть,
І віриться: вічно так буде.